

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K.W. i D.W.
przeciwko X. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powódek od pozwanej kwotę 3600,-
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2

k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Odnosząc się do przesłanki potrzeby wykładni wskazać trzeba, że sam brak orzecznictwa Sądu Najwyższego lub sądów powszechnych odnośnie do danego przepisu lub jednego z zagadnień z nim związanych nie stanowi wystarczającej przyczyny uznania, że zachodzi konieczność jego wykładni. Przepis ten musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne.

Argumentacja pozwanego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka potrzeby wykładni art. 65 k.c. jako przepisu prawa budzącego poważne wątpliwości. Poza odwołaniem do stanu faktycznego i własnego poglądu skarżący nie przedstawił żadnego wywodu prawnego, który mógłby wskazywać, że kwestia reguł wykładni oświadczenia woli złożonych w wyniku jednostronnych czynności faktycznych budzi poważne wątpliwości. Nie ma bowiem sporu zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, że każde zachowanie, w tym także czynności faktyczne, uzewnętrzniające wolę składającego podlega wykładni zarówno co do kwalifikacji jako oświadczenia woli (art. 60 k.c.), jak i znaczenia prawnego oświadczenia w świetle jego woli co do wywołania konkretnego skutku prawnego zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 65 § 1 k.c., a co do umów skonkretyzowanymi w § 2 tego przepisu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108

§ 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust, 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800) łącznie wobec obu powódek z uwagi na złożenie jednej odpowiedzi na skargę kasacyjną.

jw